Den gamle i skoven

Der var engang en fattig tjenestepige, som kørte med sit herskab gennem en stor skov. Da de var kommet midt i den, styrtede nogle røvere frem og myrdede, hvem de kunne få fat på. Den eneste, der slap fra det med livet, var pigen. I sin angst var hun sprunget ud af vognen og havde gemt sig bag et træ. Da røverne var gået igen med deres bytte, kom hun frem igen og græd og græd. "Hvad skal jeg stakkels pige dog gøre," sagde hun, "jeg kan ikke finde ud af skoven, og her bor vel ikke en levende sjæl. Jeg dør nok af sult." Hun gik nu rundt og søgte at finde vejen, men det var umuligt. Om aftenen satte hun sig under et træ, bad til Gud, og bestemte, at her ville hun blive siddende, uden at røre sig, hvad der så skete. Da hun havde siddet der lidt, kom en hvid due flyvende med en lille guldnøgle i næbbet. Den lagde nøglen i pigens hånd og sagde: "I det store træ derhenne er der en lille lås. Gå hen og luk den op med denne nøgle, så vil du finde mad nok og ikke behøve at sulte." Pigen gik hen til træet, lukkede det op, og fandt en lille skål med mælk og hvedebrød. Da hun var mæt, sagde hun: "På denne tid flyver hønsene op og sætter sig på deres pinde. Jeg er så træt, bare jeg lå i min seng." Duen kom nu flyvende med en anden guldnøgle og sagde: "Luk det træ derhenne op, der er en lille seng." Pigen fandt virkelig en blød, hvid seng, bad Gud holde sin hånd over hende om natten, lagde sig i sengen og faldt i søvn. Om morgenen kom duen for tredie gang, bragte igen en nøgle og sagde: "Luk det træ der op, der er klæder." Da hun gjorde det, fandt hun kjoler, besat med guld og ædelstene, så prægtige, som om de var til en prinsesse. Sådan gik det i nogen tid. Duen kom hver dag og sørgede for alt, hvad hun behøvede. Ellers var hun ganske alene, men hun havde det stille og godt.

En dag, da duen kom, spurgte den: "Vil du gøre mig en tjeneste?" - "Ja, det vil jeg," svarede pigen. "Jeg vil føre dig hen til et lille hus," sagde den, "der skal du gå ind. Ved skorstenen sidder der en gammel kone. Hun siger goddag, men du må endelig ikke sige noget, hvad hun så gør. Til højre for hende er der en dør, og når du går igennem den, kommer du til en stue, hvor der ligger en mængde forskellige ringe på bordet. Der er mange med prægtige, strålende stene, men dem skal du lade ligge. Der må også være en ganske tarvelig, mat en, den skal du tage og bringe med så hurtigt, du kan."

Pigen gik hen til huset og trådte ind. Den gamle kone gjorde store øjne, da hun så hende. "Goddag, mit barn," sagde hun. Pigen svarede ikke, men gik hen til døren. "Hvor skal du hen?" råbte den gamle og greb fat i hendes kjole, "det er mit hus. Ingen må komme ind, uden jeg vil have det." Pigen svarede ikke, rev sig løs og gik lige ind i stuen. På bordet lå der et væld af ringe, som strålede og funklede. Hun kastede dem imellem hverandre og ledte og ledte, men kunne ikke finde den, hun ville have. Mens hun stod der, så hun, at den gamle ville liste sig af sted med et fuglebur i hånden. Hun skyndte sig at tage buret, og da hun kiggede ind i det, så hun, at fuglen havde den matte ring i næbbet. Hun tog den, løb glad hjem, og tænkte, at den hvide due ville komme og hente den, men den kom ikke. Hun stod og lænede sig op til et træ for at vente på den, men på en gang var det, som om træet bøjede sig og sænkede sine grene ned. Pludselig slyngede grenene sig om hende som to arme, og da hun vendte sig om, var træet blevet til en smuk mand, som omfavnede og kyssede hende. "Du har frelst mig," sagde han, "den gamle kone var en ond heks, som havde forvandlet mig til et træ. Kun et par timer hver dag var jeg en hvid due, og så længe hun havde ringen, kunne jeg ikke blive menneske igen." Alle træerne ved siden af blev nu også løst af trolddommen og forvandlet til heste og tjenere. Den unge mand var en kongesøn, og de kørte nu hjem til hans rige. Brylluppet blev fejret, og de levede længe og lykkeligt sammen.

* * *